

De Dör maakt up, dat Hart maakt wiet;
nu is se dor, de festlich Tiet.
Advent seggt, dat wat kamen deit,
un föddert up tau grote Freud.
För väle is´t dat Wihnachtsfest;
dat richten s´ ut up´t allerbest.
Un – wat kümmt dorbi rut?
Tau väl gahn leddig ut.

De Dör maakt up, dat Hart maakt wiet;
nu is se dor, de festlich Tiet.
Advent seggt, dat wän kamen deit,
un föddert up tau grote Freud.
Uns Herrgott fründlich an uns denkt
un disse schöne Tiet uns schenkt,
väl Sägen up uns richt´
un upgahn lett sien Licht.

Dees Licht för uns ein´ Namen hett;
de is: Jesus von Nazareth;
hei hett uns Gott sien Leiw anseggt,
dat Leif-hemm´ uns an´t Hart ok leggt:
wat hei verkünnigt, lääwt hei ok
för alle Minschen – lütt un grot.
Wer giern up sien Wuurt hüürt,
mit Licht dörch´t Läben stüert.

Kumm, Heiland Jesus, kumm tau mi,
all mien Verlangen steiht nah di.
Maak lütt, wat di entgägen steiht,
un grot, wat mi denn helpen deit,
dat ick di Tauvertrugen schenk
un giern ok an mien´ Nächsten denk,
dat in mi wasst de Freud
un´t Hart di danken deit.

Mel.: Macht hoch die Tür
Bearbeitung: Chr. Voß